Дівчина з устами блідними,
Дівчина, з очима-безоднями
Обнімає мене руками нерідними
І цілує устами холодними.

То – моя доля радістю не вінчана,
То – моя доля теплом не обвіяна.
Повела мене у Нерадість Дівчина,
Дівчина казками замріяна…

Там я забув Святі Заповіти,
Розгубив пелюстки цвіту вишневого…
І іду душею і серцем зотліти
У царство Змія Огневого!..